

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Batejats i enviats (I)

Sant Pare Benet XV

Escric aquesta carta dominical en arribar del Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, després de participar en el 167è pelegrinatge de l'Hospitalitat de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. El matí del diumenge he presidit la Missa Internacional a la Basílica de Sant Pius X, i entre els nombrosos concelebrants de diferents continents, al meu costat s'hi trobaven dos bisbes africans, un de Burkina Faso i un altre de Nigèria. Comento aquest detall perquè estem celebrant un aniversari que hi està molt relacionat. El Papa Benet XV va publicar el 30 de novembre de 1919 la Carta Apostòlica *Maximum Illud*, que tracta sobre l'evangelització del món, un deure permanent de l'Església. En complir-se els 100 anys, el Papa Francesc ha promogut i convocat el mes d'octubre de 2019 com a Mes Missioner Extraordinari, amb la finalitat de revifar la consciència de la missió *ad gentes* i re-

prendre amb nou ardor l'activitat evangelitzadora de l'Església.

La publicació de Benet XV va tenir lloc unes setmanes després de l'acabament de la Primera Guerra Mundial, en plena decepció col·lectiva com a conseqüència de la tragèdia de la guerra. D'altra banda, havia arribat el moment de distingir i separar l'evangelització del colonialisme. D'aquí la importància d'aquella carta, que tractava sobre l'atenció dels missioners, la necessitat d'impulsar novament la missió, la recerca de nous col·laboradors, i la promoció i formació del clergat nadiu, i que donava més protagonisme a les Esglésies locals. Això faria que en uns 20 anys es consagressin els primers bisbes nadius i l'evangelització comencés a passar a les religioses, religiosos i sacerdots nadius. Benet XV va donar un gran impuls a la *missio ad gentes*, desvetllant la consciència

del compromís missioner, especialment entre els sacerdots.

Tot això respon al manament missioner de Jesús: «Aneu per tot el món i proclameu l'evangeli a tota criatura» (Mc 16,15). Complir aquest manament del Senyor no és quelcom secundari per a l'Església; és una tasca ineludible, perquè l'Església és missionera per ella mateixa. Els quatre evangelistes recullen el mandat missioner, amb elements comuns i a la vegada amb accents característics. Hi ha dos elements presents en els quatre evangelis: en primer lloc la dimensió universal de la tasca encomanada: «tots els pobles» (Mt 28,19). En segon lloc, la seguretat que en aquesta tasca no estaran sols sinó que rebran la força i els mitjans per a desenvolupar la seva missió. El fonament és la presència de l'Esperit Sant, i la presència de Crist ressuscitat enmig d'ells cada dia fins a la fi del món. Per tant, la missió dels deixebles és col·laborar amb la de Crist i no es fonamenta en les capacitats humanes sinó en el poder del Senyor ressuscitat present en la seva Església.

L'evangelista sant Joan fa un pas més en relacionar directament la missió que Jesús confia als seus deixebles amb la que ell mateix ha rebut del Pare: «Com el Pare m'ha enviat, també us envio jo» (Jn 20,21). També en la pregària sacerdotal després del Sant Sopar Jesús, adreçant-se al Pare, dirà: «Així com m'heu enviat al món, jo també els he enviat al món» (Jn 17,18). El sentit missioner de l'Evangeli de Joan està expressat al capítol 17: la vida eterna consisteix en que els deixebles participin de la comunió que hi ha entre el Pare i el Fill i d'aquesta manera el món arribi al coneixement de la veritat i a la fe. L'evangelista Joan subratlla que és més important el ser que no pas el fer o actuar. És condició imprescindible viure la unitat amb Déu i amb els germans per a poder ser creïbles en la missió.

ENTREVISTA

Un patiment constant

RAAD SALAM NAAMAN

En Raad Salam és un cristià catòlic caldeu d'origen iraqià —de l'antiga Mesopotàmia—, que fa vint anys que dona a conèixer la persecució i el genocidi que estan patint els cristians orientals en països de majoria àrab musulmana. Acaba de publicar *Los primeros cristianos: los cristianos orientales. Entre el hecho histórico y un verdadero genocidio* (Monte Riego Ediciones), un llibre que presenta la situació actual dels cristians a l'Orient Mitjà i al Pròxim Orient.

Què proposa en el llibre?

Aquest llibre parla de tres assumptes molt importants per a mi: del Senyor, de la meva Església catòlica i la meva gent, i de la meva comunitat cristiana oriental a la qual pertanyo i m'estimo tant. Aquest llibre dona a conèixer la meva gent, els cristians orientals, la persecució i el genocidi que hem patit i estem patint els cristians als països de majoria àrab musulmana.

Com definiria la situació dels cristians orientals en el món?

Els cristians orientals som minoria a països musulmans però no som emigrants, perquè també som originaris d'aquells països. Les minories cristianes: coptes a Egipte, assiris i caldeus a Iraq, melquites i siríacs a Síria, maronites i armenis al Líban, afronten una sèrie continuada de misèries i d'injustícies. Són discriminats perquè, en termes de llibertats, d'igualtat i drets, són relegats a l'estatus de ciutadans de segona classe en els seus llocs d'origen.

Per què és tan difícil de solucionar aquesta situació?

Tot s'ha agreujat pel conflicte i la inestabilitat que viu l'Orient Mitjà i el Pròxim Orient. A l'Islam, Estat i religió van units. Els musulmans fa catorze segles que estan en guerra entre sí, perseguint jueus i cristians. Tot i estar dividits en branques i grups, que tenen conflictes entre ells, s'uneixen contra els cristians que viuen allà.

Òscar Bardají i Martín

DAVANT EL DOMUND DEL PROPER DIUMENGE

Batejats i enviats

En arribar la Jornada del DOMUND, que aquest any celebrem en el marc del Mes Missioner Extraordinari, convocat pel papa Francesc, tots els cristians estem convidats a viure el nostre compromís de batejats.

La voluntat de Jesús és clara: que el baptisme sigui el camí d'iniciació a ser deixebles seus, és a dir, seguidors d'Ell: «Aneu i feu deixebles meus a tots els pobles, batejant-los...» (Mt 28,29).

Des dels inicis de la història dels seguidors de Jesús, el baptisme apareix com la forma d'entrada a la comunitat (Ac 2,38). Per tant, els batejats som aquests enviats per Jesús a propagar la fe; a dir a tothom que tenim un Déu Pare que ens ha manifestat el seu amor en el seu Fill, Jesús, que ha donat la vida per nosaltres i ens acompanya en el camí, com a bon germà, i ha vessat el seu Esperit Sant que ens dona la força per estimar i sentir-nos enviats.

En aquest diumenge del DOMUND, si diem que estimem Déu no podem quedar-nos només amb bones paraules sinó que hem de sentir-nos enviats fora de nosaltres mateixos, perquè tota l'Església és missionera. Sentir-nos enviats, primer al nostre entorn més proper: la família, els amics i la societat on ens movem, i després obrir-nos més als països on encara no coneixen Déu ni el seu amor envers ells.

Per tant, el nostre cor de batejats ha d'experimentar un canvi, ja que un cor que estima és capaç de vèncer l'egoisme, de deixar de pensar únicament en les necessitats pròpies i llençar-se a pal·liar les necessitats dels altres. «La fe sense obres és morta» (Jm 2,26). La nostra fe ha d'irradiar-se fora; no pot quedar-se tancada en nosaltres. Hem de sentir-nos, i avui especialment, missioners amb aquells que ho són terres enllà, i pregar per ells, pel sacrifici de les seves vides, pels seus treballs, no exempts d'esforç, penúries i, actualment, de fortes persecucions.

I també és molt necessària la nostra almoïna; els missioners han d'atendre molts pobres i malalts, instruir moltes persones; Déu i ells esperen la nostra generositat.

No hem de pensar mai que no tenim res a aportar o que no fem falta a ningú. Fem falta a molta gent. No ens guardem la fe i els diners només per a nosaltres. Jesús, el Messies, ha vingut per a tots els pobles, i nosaltres, pel nostre baptisme, som enviats a tots.

Això ens ha d'omplir el cor de joia. Jesús ha volgut fer-nos co-partípcips d'estimar, fent-nos sentir enviats.

Els delegats de Missions de Catalunya

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Octubre: Mes Misionero Extraordinario

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Nos encontramos inmersos en octubre, Mes Misionero Extraordinario convocado por el Papa para conmemorar los 100 años de la carta apostólica *Maximum Illud*, del papa Benedicto XV. En diversas ocasiones, Francisco nos convoca a un nuevo impulso misionero, a la siempre viva misión de la Iglesia. El 20 de octubre se celebra la jornada del DOMUND y durante este mismo mes (del 6 al 27), el Sínodo especial sobre la Amazonia.

Ante todo, es necesario que nosotros mismos, los bautizados, nos dejemos evangelizar con «la oración, el testimonio de tantos santos y mártires de la misión, la reflexión bíblica y teológica, la catequesis y la caridad misionera». (Francisco, 3.6.2017).

Como bautizados, estamos convocados a evangelizar. Sabemos que «vivir con alegría la propia responsabilidad ante el mundo es un gran desafío»

(Domund 2018). Salvados y enamorados de Jesucristo, estamos dispuestos, por la misericordia de Dios, a dar testimonio de nuestra fe.

Deseamos transmitir la fe «por el contagio del amor, en el que la alegría y el entusiasmo expresan el descubrimiento del sentido y la plenitud de la vida» (19.5.2018).

Que María, la Madre «que vela por los hijos, que sostiene y acompaña, cobija y abraza; ella, la gran custodia de la esperanza» (*Cristo vive* 45,48) nos ayude, cada día, a vivir en estado permanente de misión, a caminar con alegría más allá de nuestras debilidades, alejándonos de nuestros egoísmos, poniendo nuestros dones, con amor y ternura, al servicio de los hermanos. Anhelamos que, bajo el impulso del Espíritu Santo, todos los pueblos puedan experimentar el amor salvífico y la misericordia de Jesucristo.

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr. Sant Just, bisbe; santa Fortuna, vg. i mr.

15. □ Dimarts [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30].

Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora. Sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. ■ Dimecres [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46].

Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor. Sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54].

Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107). Sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ Divendres [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9].

Sant Lluç, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics. Sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. ■ Dissabte (□ Terrassa) [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12].

Mare de Déu de la Salut, patrona del bisbat de Terrassa. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada, 1694 - Roma, 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador. Santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ † Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.)

[Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Mare de Déu de la Bonanova. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor». Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo». Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu dona en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samària i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!». En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots».

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrera donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «¿No eren deu els qui han estat purificats? ¿On són els altres nou? ¿Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat».

Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra.

Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió:

«Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó.

Naamán dijo entonces:

«Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor».

Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada.

Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús.

Es palabra digna de crédito:

Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samària y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes».

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús rostro en tierra, dándole gracias. Ese era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado».

El sacerdocí (pro)actiu de Jesús

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Un cop més, em permeto parlar *ex abundantia cordis*. En aquesta escena de la vida de Crist, adornada amb molts detalls per la ploma inspirada de sant Lluc, podem veure-hi una declaració tàcita del sacerdocí del Nou Testament. En el diàleg guardador, és Jesucrist qui té el protagonisme: és Ell qui identifica les malalties, en detecta les causes, n'avalua els conseqüències i dona la medicina. Aquestes funcions de seguiment, entre ritual i mèdic, la Bíblia les preveia per al sacerdot (Lv 13,45-46;14,1). En el cas d'aquests beneficiaris, les funcions sacerdotals les realitza Jesucrist mateix, sense necessitat de cap més instrument que la petició dels pobres malalts.

Aquest protagonisme de Jesús, doncs, és el protagonisme d'un Sacerdot, que no té necessitat de referir-se a la tribu de Leví ni al sacerdocí d'Aaron: ell mateix és la causa, el jutge i l'agent dels seus propis actes, que resulten beneficiosos per als qui els han de menester. I sempre tenen com a horitzó Déu Pare: perquè la missió que Crist realitza i que els leprosos reclamen és la d'un pontífex entre Déu i la seva situació feble i pobre.

Nosaltres, doncs, ¿reconeixem en Crist el Sacerdot veritable de la nostra fe? ¿Veiem en Jesucrist el Ministre sagrat entre Déu i la nostra consciència? ¿Veiem en Jesús el model sagrat d'una vida coherent amb el Do que rebem de l'Altíssim? Si fos així, seríem capaços de *tocar* benèficament la vida dels altres i ajudarlos a transcendir les vicissituds del present i contemplar, en part i entre vells, la grandesa del Déu que ens estima i ens guia providentment.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 13, a les 18 h. A la Catedral, ordenació presbiteral de Mn. Pascal Mwumvaneza i diaconal de Pedro Martínez Durán.

Dies 15, 16 i 17. Presideix les Jornades de Capellans i Delegats de Pastoral Penitenciària a Madrid.

Dijous 17, a les 17.30 h. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica a Barcelona.

Dissabte 19, a les 11 h. Trobada de Germandats i Confraries de la Diòcesi al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. / **A les 20.30 h,** Escola de Pregària per a Joves al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Diumenge 20, a les 12.30 h. Inici de ministeri de Rector de Mn. Joan Làzaro

La Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi de Terrassa

El dissabte dia 19 d'octubre és la solemnitat de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi de Terrassa. És el dia de l'aniversari de la seva coronació (1947).

a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa.

Notícies

Inici de ministeri a Montcada. El diumenge 22 d'octubre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà la Misa a la parròquia de Santa Engràcia de Montcada en l'inici de ministeri de Rector de Mn. Joan Ferrero.

Festa de la Mare de Déu de la Mercè. El dimarts 24 de setembre, festa de la

Mare de Déu de la Mercè, patrona de la Província Eclesiàstica, Mons. Saiz Meneses, acompanyat del seu Bisbe auxiliar, Mons. Salvador Cristau, va celebrar la Misa a la Basílica de la Mercè a Barcelona.

Pelegrinatge a Lourdes. Del 26 al 30 de setembre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir el pelegrinatge al Santuari de Lourdes de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Província Eclesiàstica (bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat).

Agenda

Ordenació. Aquest diumenge dia 13 a les 18 h, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses ordenarà de Prevere Mn. Pascal Mwumvaneza i de Diaca Pedro Martínez Durán.

Les relíquies de santa Bernadeta visiten Terrassa

El diumenge dia 13 de novembre, a la Catedral del Sant Esperit. Arribada a les 11.30 h; a les 12 h, Misa dominical; a les 13 h, primer torn de vetlla de les relíquies; a les 19 h, Vespres; a les 20 h, Misa dominical.

El dilluns dia 14 a l'església de Santa Maria. A les 11 h, primer torn de vetlla de les relíquies; a les 18 h, Exposició del Santíssim, Adoració i Reserva; a les 18.45 h, trasllat a l'església de Sant Pere.

A l'església de Sant Pere, a les 19 h, Misa solemne presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses; a les 19.45 h, processó de les torxes i res del Sant Rosari; a les 20.30 h, oració i benedicció solemne per part del Sr. Bisbe.

Mes Missioner. El dissabte 20 d'octubre a les 18.30 h, al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol de les Carmelites Descalces de Terrassa, Mn. Fidel Catalán, Vicari episcopal, presidirà les Vespres com a acte del Mes Missioner.

Celebració de Sant Galderic. Dissabte 19 d'octubre a les 20 h, a la parròquia de Sant Josep de Terrassa, Misa i distribució d'ajudes.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

REMAD MAR ADENTRO

Bautizados y enviados (I)

Escribo esta carta dominical al llegar del Santuario de Ntra. Sra. de Lourdes, de participar en la 167.ª peregrinación de la Hospitalidad de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat y Terrassa. La mañana del domingo me ha correspondido presidir la Misa internacional en la basílica de San Pío X, y entre los numerosos concelebrantes de distintos continentes, a mi lado se encontraban dos obispos africanos, uno de Burkina Faso y otro de Nigeria. Explico este detalle porque estamos celebrando un aniversario que tiene mucha relación. El Papa Benedicto XV publicó el 30 de noviembre de 1919 la Carta Apostólica *Maximum Illud*, que trata sobre la evangelización del mundo, un deber permanente de la Iglesia. Al cumplirse los 100 años, el Papa Francisco ha promovido y convocado el mes de octubre de 2019 como Mes Misionero Extraordinario, con el fin de reavivar la conciencia de la misión *ad gentes* y retomar con nuevo ardor la actividad evangelizadora de la Iglesia.

La publicación de Benedicto XV tuvo lugar unas semanas después de que finalizara la Primera Guerra Mundial, en plena decepción colectiva como consecuencia de la tragedia de la guerra. Por otra parte, había llegado el momento de distinguir y separar la evangelización del colonialismo. De ahí la importancia de aquella carta, que trataba sobre el cuidado de los misioneros, la necesidad de impulsar de nuevo la misión, la búsqueda de nuevos colaboradores, y la promoción y formación del clero nativo, y que daba un mayor protagonismo a las Iglesias locales. Esto llevaría a que en unos 20 años se consagraran los primeros obispos nativos y la evangelización comenzara a pasar a las religiosas, religiosos y sacerdotes nativos. Benedicto XV dio un gran impulso a la *missio ad gentes*, despertando la conciencia del compromiso misionero, especialmente entre los sacerdotes.

Esto responde al mandato misionero de Jesús: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda criatura» (Mc 16,15). Cumplir con este mandato del Señor no es algo secundario para la Iglesia; es una tarea ineludible, porque la Iglesia es misionera por naturaleza. Los cuatro evangelistas recogen el mandato misionero, con elementos comunes y a la vez con énfasis característicos. Hay dos elementos presentes en los cuatro evangelios: en primer lugar, la dimensión universal de la tarea encomendada: «A todas las gentes» (Mt 28,19). En segundo lugar, la seguridad de que en esta tarea ellos no estarán solos sino que recibirán la fuerza y los medios para desarrollar su misión. El fundamento es la presencia del Espíritu Santo, y la presencia de Cristo resucitado en medio de ellos todos los días hasta al fin del mundo. Por lo tanto, la misión de los discípulos es colaborar con la de Cristo y no se fundamenta en las

capacidades humanas sino en el poder del Señor resucitado presente en su Iglesia.

El evangelista san Juan da un paso más al relacionar directamente la misión que Jesús confía a sus discípulos con la que él mismo ha recibido del Padre: «Como el Padre me envió, también yo os envío» (Jn 20, 21). También en la oración sacerdotal después de la Santa Cena Jesús, dirigiéndose al Padre, dirá: «Como tú me has enviado al mundo, yo también los he enviado al mundo» (Jn 17,18). El sentido misionero del Evangelio de Juan está expresado en el capítulo 17: la vida eterna consiste en el conocimiento de Dios y de su enviado, Jesucristo. La finalidad última de la misión consiste en que los discípulos participen de la comunión que hay entre el Padre y el Hijo y de esta manera el mundo llegue al conocimiento de la verdad y a la fe. El evangelista Juan subraya que es más importante el ser que el hacer o actuar. Es condición imprescindible vivir la unidad con Dios y con los hermanos para poder ser creíbles en la misión.